

Ami ügy, az ügy

Amikor 2002-ben a változás mellett döntöttünk lapunk tartalmát és megjelenését illetően is, igazodtunk ahhoz a drámaelméleti hagyományhoz, amit a „megszüntetve megőrzés” jelent. Úgy alakulni át, úgy megújulni, hogy az igazán értékes, fontos elemek maradjanak, de igazodjanak az újabb kihívásokhoz. A jól működő, élő rovatokat átvettük, folytattuk a tanulmányok, riportok, szakmai beszámolók és ajánlók sorát.

Néhány év után újra fontos változás történik: elérteztünk oda, hogy lapunkat ne csak – a ma már meglehetősen drágának számító és számos öko-szempont miatt is felértékelődött – papíron juttassuk el olvasóinkhoz, hanem másfajta kommunikációs csatornákon, adathordozókon is. Ez természetesen nálunk sem jelenti a „Gutenberg-galaxis” végét: akik szeretik kézbe venni, tapintani a papírt, érezni a frissen kinyomott példány illatát, kényelmes fotelben forgatni az újságot, kihajtva hagyni és elnézegetni egy sokat üzenő fotónál, azok továbbra is megtehetik ezt. Nem szeretnénk viszont megfosztani azokat sem az információktól, a szakmai-módszertani tájékozódástól, akik már kellőképpen felgyorsultak az elektronikához, és szívesen használnak internetet, és könyvtár helyett vagy mellett cd-adatbázisokból olvasnak.

Nagyon sikeres a kiadónk honlapján egy évvel ezelőtt elindított interaktív lapírás: számos esettanulmányt, beszámolót, interjút már ide küldenek olvasóink, több közülük megjelent a lapban is. Ezúttal csak tovább bátorítanék mindenkit erre, akár állandó fórumot teremtve a beérkező témáknak, felvetéseknek.

Terveink között szerepel, hogy gyermekvédelmi szaklapunk első tíz évének (1993-2003) termését kiadjuk cd-romon, és eljuttatjuk minden érintettnek. Ezt mára jónéhány szaklap megteszi, és a hozzánk elérő visszajelzések alapján mi is boldogan döntöttünk így.

Fontosnak tartjuk, hogy akik nem tudták előfizetni lapunkat korábban, de kutatnak, érdeklődnek, a korlátozott magyar nyelvű szakirodalom mellé további forrásokat keresnek – nos, azok számára többé ne csak az egyetemi és városi könyvtárak sokszor hiányosan fellelhető tartaléka, vagy a rongyossá forgatott szerkesztőségi példányok álljanak rendelkezésre, hanem a teljes „kortörténet” – az egyik leghelytakarékosabb elektronikus változatban.

És nem várunk újabb tíz évet, a következő időszak évfolyamait időről-időre hasonlóképpen megjelentetjük. Reményeink szerint ezzel is támogatjuk a gyermekvédelmet, a területen dolgozókat és leendő szakembereket, érdeklődő olvasóinkat.

Idei utolsó számunkban két olyan témát is tárgyalunk, amely mindegyike egy önálló lapszámot is megérne – tekintettel a felvetett kérdésköröket övező megannyi, évek óta halmozódó szakmai dilemmára, vagy éppen félreértésekre. Mindig is bátorítottuk a szakmai-olvasói vitát. Mégis, ha visszatekintünk az elmúlt évekre, szinte alig találunk érdemi, komoly vitát kavaráó cikket lapunkban – vagy volt ilyen, csak nem ért el a Szerkesztőséghez az utóéletük.

A csecsemőotthonok bemutatását, létének indokoltságát, tevékenységüket vizsgáló tanulmányok, előadások évek óta nem tudnak túllépni a támadás-védekezés dimenzióján, pedig a távolságtartóbb elemzés előbbre vinne.

Az anyaoththonok szakmai munkája, napi teendői, esetkezelése szintén provokatív téma, és mint számunkra most is kiderült: nehéz elfogadni a más nézőpontokat, könnyebb lejáratásnak és személyes támadásnak tekinteni az igazságkeresést és tényfeltárást, mint egyféle megközelítésnek, felvetésnek, a szakmai kérdé-

sek, állásfoglalások megvitatása esélyének, tanulságok levonására alkalmas, közérdekű ügynek.

Szerkesztőkként felvállaljuk azt a feladatot, amit ez a jelenség elénk állít: közel megyünk a nehézségekhez, feltárjuk a problémahelyzeteket, megmutatjuk és vizsgáljuk a lehető legtöbb nézőpontot, azzal a deklarált céllal, hogy alakítsunk ki szakmai konszenzust és ha lehet, adjunk módszertani segítséget, protokollt, hasonló ügyek megfelelőbb kezeléséhez.

Ehhez szükségünk van az ügyek szereplőinek nyitottságára, aktív közreműködésére: nem ellenükre, hanem velük és értük keresünk megoldásokat, hiszen mára közhely, hogy az önvizsgálat, a gondok felvállalása, szükséglet-kommunikáció, a segítség-kérés, a hibák elismerése - a fejlődés, továbblépés záloga egyénnek és közösségeknek egyaránt.

A gyermekvédelmi ügyek aktuális érintettjei sokszor joggal féltett, olykor igen törékeny „jó hírnevüket” látják veszélyben, noha meggyőződésünk, hogy ennek megőrzése mindenkinek folyamatos feladat, létfenntartási érdek: ezen a területen a szakmai jó hírnévért egyébként is tartósan küzdeni kell: szakmai programmal, emberi hitelességgel, megmérhető teljesítménnyel.

Hosszútávon azt ismerik el, aki mindezt vállalja.

Gyórfi Éva

